

SĂRBĂTOAREA DUHOVNICEȘTI

CĂSĂTORIEI

Să deschidem Bibliile la Amos 8.11:

„Iată, vin zile”, zice Domnul Dumnezeu, „când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor Domnului.”

Noi am putut vedea aceasta în jurul nostru, cu toții am experimentat foametea, dar slăvit să fie Domnul, că acum am găsit Oaza.

În timp ce vă așezați, aș vrea să mergem la Matei 22 și să citim și de aici. Poate direcția în care voi merge va fi puțin ciudată pentru voi, dar slăvit să fie Domnul pentru că noi iubim Cuvântul, iar Dumnezeu ni-L deschide constant, arătându-Se pe Sine, și unde suntem noi.

Vom începe citirea de la versetul 1:

„Isus a luat cuvântul și le-a vorbit iarăși în pilde. Și a zis:

„Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat care a făcut nuntă fiului său.

A trimis pe robii săi să cheme pe cei poftiți la nuntă, dar ei n-au vrut să vină.

A trimis iarăși alți robi și le-a zis: „Spuneți celor poftiți: «Iată că am gătit ospățul

meu; juncii și vitele mele cele îngrășate au fost tăiate; toate sunt gata, veniți la nuntă.»”

Dar ei, fără să le pese de poftirea lui, au plecat: unul la holda lui și altul la negustoria lui.

Ceilalți au pus mâna pe robi, și-au bătut joc de ei și i-au omorât.

Când a auzit, împăratul s-a mâniat, a trimis oștile sale, a nimicit pe ucigașii aceia și le-a ars cetatea.

Atunci a zis robilor săi: „Nunta este gata, dar cei poftiți n-au fost vrednici de ea.

Duceți-vă dar la răspântiile drumurilor și chemați la nuntă pe toți aceia pe care-i veți găsi.”

Robii au ieșit la răspântii, au strâns pe toți pe care i-au găsit, și buni, și răi, și odaia ospățului de nuntă s-a umplut de oaspeți.

Împăratul a intrat să-și vadă oaspeții și a zărit acolo pe un om care nu era îmbrăcat în haina de nuntă.” (v.1-11).

Aș vrea să privim la cuvântul „oaspete” pentru că mi-a atras atenția când l-am văzut folosit aici. În limba greacă, acest cuvânt înseamnă „a se așeza jos la întâlnire”, „a sta jos”, „a fi așezat jos”, „a sta la masă”, „a mânca împreună” sau „a cina”.

Să citim mai departe:

„Împăratul a intrat să-și vadă oaspeții și a zărit acolo pe un om care nu era îmbrăcat în haina de nuntă.

„Prietene”, i-a zis el, „cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?” Omul acela a amuțit.

Atunci, împăratul a zis slujitorilor săi: „Legăți-i mâinile și picioarele și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo vor fi plânsul și scrâșnirea dinților.

Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.” (v. 11-14).

Putem vedea că acest om a auzit chemarea, dar nu era unul dintre cei aleși; el nu avea haina de nuntă și a fost scos afară unde era plânsul și scrâșnitul dinților.

Fratele Branham a spus niște lucruri interesante despre aceasta, de aceea, aș vrea să ne oprim puțin la această pildă.

În Întrebări și răspunsuri la Pecetei, citim:

„Iată ce s-a întâmplat. Dacă cunoașteți obiceiurile orientale, când un mire dă invitații la nunta sa, el împarte foarte multe invitații, iar pentru fiecare invitație trimisă, are un ușier care stă la ușă pentru a pune o haină pe invitat, fie că este sărman sau oricum ar fi el... Fie că era bogat sau sărac, el trebuia să poarte această haină de nuntă.

Când își făcea apariția la ușă, ei puneau aceasta pe el; acopereau ceea ce era el pe dinafară. El era invitat – fie că era milionar sau cerșetor, fie că era un fermier sau un săpător de șanțuri, orice ar fi fost el, chiar dacă era un om putred de bogat, era acolo cu haina pe el pentru că ea i-a fost pusă la ușă când a intrat înăuntru.

Acum, să mergem la Ioan 10, unde Isus a spus: „Eu sunt ușa. Eu sunt ușa prin care intrați”. Acum, iată-l stând la ușă, iar aici se află omul care a pus haina pe el, Duhul Sfânt, care îi dă haina neprihănirii când el intră înăuntru.

*Acest om a intrat înăuntru printr-o organizație, prin fereastra din spate (s-a strecurat înăuntru printr-o gaură), a intrat înăuntru la masă și s-a așezat jos. Atunci, a venit Mirele și S-a uitat în jur. Acestea fuseseră niște rațe ciudate înainte, dar acum el era rața ciudată. Înțelegeți? „**Ce faci aici așa, fără botezul Duhului Sfânt** și toate aceste lucruri? Cum ai intrat înăuntru?”*

A intrat înăuntru pe undeva pe lângă ușă, a intrat fără invitația bună. Înțelegeți? A venit printr-un sistem educațional sau ceva de acest fel. El a intrat înăuntru, iar Domnul le-a spus slujitorilor Săi: „Legați-l de mâini și de picioare și aruncați-l în întunericul de afară unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților”. Vedeți? El a intrat în perioada necazului. Vedeți? El nu a intrat pe ușă.”

Aceasta este o pildă interesantă, iar felul în care ne-a explicat-o fratele Branham este de asemenea foarte interesant. Putem vedea că Împăratul a făcut o nuntă pentru fiul Său, a organizat o sărbătoare la care a făcut o invitație. Noi vom vedea că aceasta este o pildă foarte cuprinzătoare, iar odată ce invitația este făcută, o privim ca fiind o Cină a Nunții în cer, dar uitându-ne la text, vom afla că lucrurile stau puțin diferit deoarece, cum ar fi posibil ca cineva să aibă parte de o ridicare la ceruri și de o schimbare a trupului, iar apoi Isus Hristos să se uite la el și să-i spună: „Îmi pare rău, dar tu nu ar trebui să fii aici! Întoarce-te în perioada necazului!”

Așadar, înțelegem că aceasta este o sărbătoare duhovnicească a Nunții, este o sărbătoare care are loc înainte de Cina Nunții din cer care va avea loc după Răpirea Bisericii; aceasta este sărbătoarea care are loc chiar acum. Este o sărbătoare care este în desfășurare. Noi am fost invitați la căsătorie, am fost invitați de Împărat să venim la Nuntă, dar unii nu au vrut să vină. Însă există cei care au putut să intre cumva înăuntru și să se așeze la masă, iar fratele Branham a spus: „Vedeți, El îl numește „prietene”, ceea ce înseamnă că era un membru al

bisericii, dar nu a intrat pe Ușă, adică prin Isus Hristos care este Cuvântul din ziua noastră și nu avea haina Duhului Sfânt pe el." Așadar, el a fost aruncat afară în perioada Necazului. Dumnezeu nu este atât de crud, încât să ne lase să avem parte de schimbarea trupului, de schimbarea atomilor, să ne răpească în slavă, iar apoi să ne trimită înapoi în perioada Necazului. Aceasta pildă are loc înainte de acel timp.

Fratele Branham a făcut referire la aceasta și în Luca 14.16, unde avem aceeași pildă, doar că este spusă diferit.

„Și Isus i-a răspuns: „Un om a dat o cină mare și a poftit pe mulți.

La ceasul cinei, a trimis pe robul său să spună celor poftiți: „Veniți, căci iată că toate sunt gata.”

Dar toți, parcă fuseseră vorbiți, au început să se dezvinovățească. Cel dintâi i-a zis: „Am cumpărat un ogor... ” sau: „Încă sunt atașat de lume, încă sunt firesc.”

... și trebuie să mă duc să-l văd; rogu-te să mă ierți.”

Un altul a zis: „Am cumpărat cincisprezece perechi de boi și mă duc să-i încerc: iartă-mă, te rog.” Sau: „Sunt ocupat cu munca mea”.

Un altul a zis: „Tocmai acum m-am însurat și de aceea nu pot veni.” Sau: „Sunt deja căsătorit cu denomi-națiunea mea și nu vreau să vin.”

Când s-a întors robul, a spus stăpânului său aceste lucruri. Atunci, stăpânul casei s-a mâniat și a zis robului său: „Du-te degrabă în piețele și ulițele cetății și adu aici pe cei săraci, ciungi, orbi și șchiopi.”

La urmă, robul a zis: „Stăpâne, s-a făcut cum ai poruncit și tot mai este loc.”

Și stăpânul a zis robului: „Ieși la drumuri și la garduri și, pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa.

Căci vă spun că niciunul din cei poftiți nu va gusta din cina mea.”

Vedem că El i-a trimis pe slujitorii Săi și le-a spus: „Nu vă duceți la cei ce au fost invitați la început, ci duceți-vă la ciungi, orbi și șchiopi. Nu vă duceți la cei care au spus: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic”, ci mergeți la cei ce știu că au nevoi și aduceți-i înăuntru!” Apoi, ei s-au întors și au spus că au făcut aceasta, dar încă mai este loc. Atunci, i-a trimis înapoi să caute din nou deoarece: „*Casa Mea va fi plină*”. Prieteni, în ziua aceea, fiecare sămânță are un nume atașat ei, nu vor fi scaune libere. Dumnezeu știe pe cine cheamă, știe care sunt ai Săi și-i trimite afară pe slujitorii Săi pentru a-i aduce înăuntru.

În Mesajul **Este viața ta vrednică de Evanghelie**, fratele Branham a spus:

„Ei au găsit o scuză în zilele lui Moise. Au găsit o scuză în zilele lui Ilie. Au găsit o scuză în zilele lui Hristos. Și astăzi, găsesc o scuză.

El vorbea în mod direct Israelului, cei care au fost chemați la sărbătoare, și pe care eu aș aplica-o astăzi, bărbaților, bisericii, care a fost invitată să vină la sărbătoare și nu vrea să vină, sărbătoarea spirituală a Domnului. Ei nu vor veni, nu vor să vină. Au alte lucruri de făcut și găsesc scuze.

Acum, dacă Israelul ar fi acceptat invitația care le-a fost dată cu două mii de ani în urmă, nu ar fi așa cum sunt azi. Israel a respins invitația de a veni la Cina nunții, acum două mii de ani, și pentru că au respins-o, au intrat la judecată. Așa cum a spus Isus, ei au omorât cu pietre profeții care au fost trimiși la ei, invocând scuze,

scuzele pe care le invocă zilnic.

Să ne întoarcem la Matei 22 și să mai privim încă o dată la aceste lucruri în lumina celor spuse de fratele Branham.

„Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat care a făcut nuntă fiului său.

A trimis pe robii săi să cheme pe cei poftiți la nuntă, dar ei n-au vrut să vină.

A trimis iarăși alți robi și le-a zis: „Spuneți celor poftiți: «Iată că am gătit ospățul meu; juncii și vitele mele cele îngrășate au fost tăiate; toate sunt gata, veniți la nuntă.»’

Dar ei, fără să le pese de poftirea lui, au plecat: unul la holda lui și altul la negustoria lui.

Ceilalți au pus mâna pe robi, și-au bătut joc de ei și i-au omorât.

Când a auzit, împăratul s-a mâniat, a trimis oștile sale, a nimicit pe ucigașii aceia și le-a ars cetatea.”

Vedeți, națiunea ebraică a fost nimicită și împrăștiată pentru că a refuzat să vină la Cina Nunții. El și-a trimis robii, dar ei au refuzat să vină. Atunci, El și-a trimis armatele, care i-au nimicit și i-au ars. Noi știm că aceasta s-a întâmplat cu adevărat, iar ei au fost împrăștiați în toată lumea.

„Atunci a zis robilor săi: „Nunta este gata, dar cei poftiți n-au fost vrednici de ea.

Duceți-vă dar la răspântiile drumurilor și chemați la nuntă pe toți aceia pe care-i veți găsi.”

Acum, șansa este dată Neamurilor. Robii au ieșit afară și i-au silit, au mers la răspântii și i-au silit. Națiunea ebraică a avut prima șansa, dar ei au refuzat-o, nu au fost vrednici de Evanghelie pentru că au refuzat-o și au adus scuze. Apoi, El și-a trimis robii afară ca să-i silească să intre înăuntru pe cei pe care-i vor găsi. *„Găsiți-l pe orb, pe șchiop, pe nevoiaș, pe sărman”*, nu pe cei care sunt ca și Caiafa și fariseii, care în ziua lor, au fost siguri că au totul, aceasta nefiind altceva decât o imagine în oglindă a epocii bisericii Laodicea din ziua de azi, care spune: *„Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu am nevoie de nimic.”* *„Uitați de ei și mergeți să-i găsiți pe care vor să vină la nuntă!”*

În acelașiesaj, fratele Branham a spus:

„Observați, ei nu o fac. Pur și simplu nu o fac. Ei au o scuză și anume că biserica lor nu crede în Aceasta. Dar, în seara aceasta Isus îi va spune unui om, îi va vorbi acestei inimi și va spune: „Vreau să merg. Predică Evanghelia deplină!”

„Biserica mea nu crede aceasta, Doamne. Te rog să mă ierți. Eu am o slujbă bună. Știi, eu sunt păstorul uneia dintre cele mai mari biserici ale acestui oraș, Doamne. Oh, noi slăvim Numele Tău acolo! Da, domnule. Cu siguranță că da. Nu pot veni”. Aceeași scuză, același lucru. Așadar, ei nu vin la sărbătoarea duhovnicească a Cuvântului Său făgăduit, legitimat.”

Care este sărbătoarea duhovnicească? Sărbătoarea Cuvântului Său făgăduit, legitimat, aceasta este căsătoria, este o sărbătoare supranaturală a Nunții și suntem chemați la ea acum. Acesta este locul în care sărbătorim chiar acum. Cele spuse nu ar trebui să ne uimească pentru că noi știm că am fost deja răpiți. Fratele Branham ne-a spus că noi am înviat deja din denomiționalismul întunecat, este o înviere duhovnicească pentru că el a spus că atunci când am auzit Strigătul vulturului, noi am fost răpiți ca să-L întâlnim, am înviat, am fost răpiți, iar acum

stăm la Cina duhovnicească a Nunții și sărbătorim cu Mielul. Aceasta nu înseamnă că nu va exista o înviere fizică a sfinților adormiți și o mare plecare, o întâlnire în văzduh și o Cină a Nunții într-o altă dimensiune, toate acestea vor veni, dar duhovnicește au loc chiar acum, în conformitate cu ceea ce ne-a spus profetul. Dar dacă nu intrăm azi în partea duhovnicească, nu vom avea niciodată parte de cea firească. De aceea, oamenii au privit întotdeauna la ceea ce a făcut Dumnezeu și ceea ce va face, dar trec pe lângă ceea ce face chiar acum. Are loc chiar acum, iar noi avem oportunitatea de a cere să vină mai mult. Să fim slujitorii, nu numai cei care sărbătoresc cu El, și să-i silim și pe alții să vină pentru că sala Cinei Nunții Sale va fi plină.

„Nu a spus Isus: „Unde este stârvul, acolo se vor aduna vulturii?”

Fiți atenți! Fratele Branham a luat două versete și le-a pus împreună. A luat pilda sărbătorii date de Împărat, care a făcut o nuntă pentru fiul său, și o invitație la această nuntă, și a legat-o de versetul: *„Unde este stârvul, acolo se vor aduna vulturii”*. Este uimitor! Când profetul începe să facă aceste legături, noi trebuie să fim atenți la ce anume a legat de fapt, acestea nefiind doar niște propoziții mici, ci fiind afirmații monumentale, prieteni.

Doresc să mergem puțin înapoi și să mai citim încă o dată:

„Aceași scuză, același lucru. Așadar, ei nu vin la sărbătoarea duhovnicească a Cuvântului Său făgăduit, legitimat.

Nu a spus Isus: „Unde este stârvul, acolo se vor aduna vulturii?”

Ce este aceasta? O sărbătoare duhovnicească.

„Vulturii”, nu „ulii”. Vulturii! Unde sunt resturile și hoiturile, acolo se vor aduna ulii,

dar acolo unde este carnea proaspătă, curată, se vor aduna vulturii. Înțelegeți? Cu siguranță. Ei se vor aduna acolo unde este Cuvântul, mâncarea pentru Vulturi.

Așadar, ei nu vin la sărbătoarea duhovnicească la care sunt invitați.”

Fratele Branham a legat: „Unde este stârvul, acolo vor fi și vulturii” de sărbătoarea duhovnicească, din pilda din Matei 22. Prieteni, putem înțelege unde ne aflăm? Amin!

„Credeți voi, că în ultimii cincisprezece ani, Dumnezeu i-a dat Americii o invitație la o mare trezire, la o sărbătoare duhovnicească? (Adunarea spune: „Amin”). Au venit ei? Nu, domnilor. Nu, domnilor. Și dacă au refuzat să vină, este viața lor vrednică de Evanghelie, deși ei se numesc cum se numesc?”

Să mergem la Luca 17 și să luăm acest pasaj din Scriptură la care a făcut referire fratele Branham. Să începem de la versetul 30. Este un pasaj al Scripturii foarte cunoscut, dar vreau să-l citim din nou, în contextul despre care a vorbit fratele Branham. Să începem de la versetul 26:

„Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului:

mâncau, beau, se însurau și se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a prăpădit pe toți.

Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot, se va întâmpla aiudoma: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau,

dar , în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a pierdut pe toți.

Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului.”

Fratele Branham ne-a învățat în repetate rânduri, că în ziua în care Se va descoperi Fiul omului, va fi o stare sodomită ca în zilele lui Noe și ale lui Lot.

În ziua aceea, cine va fi pe acoperișul casei și își va avea vasele în casă să nu se coboare să le ia și cine va fi pe câmp, de asemenea, să nu se mai întoarcă.”

Acesta este un verset al Răpirii. Ziua în care Se va descoperi Fiul omului face parte din ciclul Răpirii, prietenii, cu un Strigăt, un Glas și cu Trâmbița lui Dumnezeu. Noi ne aflăm într-un ciclu al Răpirii, iar acesta este un verset al Răpirii.

„Aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot.

Oricine va căuta să-și scape viața o va pierde și oricine o va pierde o va găsi.

Vă spun că, în noaptea aceea, doi inși vor fi în același pat, unul va fi luat și altul va fi lăsat;

două femei vor măcina împreună: una va fi luată și alta va fi lăsată.

Doi bărbați vor fi la câmp: unul va fi luat și altul va fi lăsat.”

Ucenicii L-au întrebat: „Unde, Doamne?””

Vreau să vă întreb: „Aparțin aceste versete Răpirii?” „Doi în câmp, doi în pat”. Începând cu versetul în care ni se vorbește despre descoperirea Fiului omului,

până când ajungem jos la versetul 37, aparțin aceste versete Răpirii? Ucenicii L-au întrebat:

„Unde Doamne?” Iar Isus a spus: *„Unde va fi trupul, acolo se vor strânge vulturii.”*

Înțelegem că există o manifestare fizică a ceea ce tocmai am citit, dar chiar acum suntem în manifestarea duhovnicească. Noi suntem cu familia, cu prietenii și am auzit chemarea la Cină, și unul a rămas, iar altul a plecat. Unul s-a întors la ceea ce făceam, iar altul le-a lăsat acolo și a mers mai departe; unul a avut o scuză: „mi-am cumpărat boi, m-am căsătorit”, dar noi nu am invocat nici o scuză, ci am plecat, am acceptat invitația la sărbătoare.

Să vedem ceea ce a spus fratele Branham în Mesajul **Pecetea Paștelui**:

„Cum a fost în zilele lui Noe, la fel va fi și la venirea Fiului omului. Ei mâncau, beau, se măritau și erau dați în căsătorie. Cum a fost în zilele lui Lot, la fel va fi și în ceasul în care se va descoperi Fiul omului pe pământ”, nu Fiul lui Dumnezeu, nu mai este, ci „Fiul omului”, vine înapoi ca Mesaj profetic pentru zilele din urmă când va zbura vulturul; nu leul, nu vițelul în epoca jertfirii. Înțelegeți?

De fiecare dată, a ieșit o putere religioasă pentru a întâlni provocarea puterii politice a lumii. Când s-a ridicat leul, puterea religioasă a ieșit să întâlnească puterea romană.

Apoi, când a sosit ceasul sacrificiului, s-a ridicat vițelul, pentru că el este făptura de sacrificiu a Domnului.

Apoi au venit reformatorii, a ieșit chipul de om. Reformatori am avut de la Luther, Wesley, Calvin până în epoca pentecostală.

Dar în cadrul ultimului Mesaj care s-a ridicat, acolo a venit un vultur care zbura. Este timpul vulturului, al descoperirii, Cuvântul lui Dumnezeu făcut trup, Cuvântul lui Dumnezeu dovedit.”

Aceasta este timpul vulturului, iar acolo unde este stârvul, se vor aduna și vulturii.

Să mergem la Matei 24.27-28:

„Căci , cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului.

Oriunde va fi stârvul , acolo se vor aduna vulturii.”

Când? La Răpire, iar Răpirea este un ciclu care începe cu un Strigăt, un Mesaj care iese să adune Mireasa. Duhovnicește, suntem luați sus într-un alt tărâm, și acum, suntem la sărbătoare cu Domnul, la Cina Nunții. Amintiți-vă că există o unire invizibilă.

În mesajul **Dovedind Cuvântul Său**, fratele Branham a spus că noi nu mergem la nuntă, ci căsătoria are loc acum. Este o unire invizibilă, dar într-o zi va exista și o unire vizibilă. Însă chiar acum există o unire invizibilă în care noi mergem la sărbătoare și ne hrănim cu Cuvântul Său, aceasta fiind pregătită de Împăratul Însuși. Înțelegem prietenii că acum, noi suntem aici și ne hrănim, dar fiecare epocă a trebuit să vină înăuntru la sărbătoare. Ei au avut Cuvântul pentru ziua lor și au trebuit să vină înăuntru să se ospăteze cu Cuvântul pentru ziua lor, fiecare epocă venind în succesiune, pe măsură ce s-a derulat în timp, fiecare ridicându-se și hrănindu-se la sărbătoare cu Cuvântul care a fost dat pentru ziua lor. Dar în ziua din urmă a fost dat Cuvântul deplin. Noi ne ospătam cu totul, iar când vine înăuntru și ultimul suflet, pentru că sala Cinei trebuie să fie plină, când va intra înăuntru și ultimul, cei care s-au ospătat de-a lungul celor două mii de ani, vor învia din morminte și noi vom pleca împreună cu ei. Unul câte unul, ei s-au

căsătorit cu Hristos, prin botezul Duhului Sfânt. Ei au fost Mireasa din timpul acela, dar acum, am ajuns la timpul în care tot ce s-a petrecut duhovnicește a ajuns la un punct culminant, la un apogeu în care va exista un schimb de la duhovnicesc la firesc. Amin!

Este restituirea Pomului Mireasă. Fratele Branham ne-a spus că aceasta este restaurarea Pomului Mireasă. Acesta este timpul în care El a venit să se unească cu Mireasa, dar noi putem înțelege că unirea are încă loc cu fiecare dintre noi, individual. Noi ne unim cu El și suntem născuți din nou, apoi creștem până la Cap unde toate lucrurile sunt Hristos, Pomul nostru fiind restituit înapoi pentru a aduce rod, o Viață ca și a lui Hristos. Fiecare parte a Miresei trebuie să treacă prin întregul proces până când ultimul intră înăuntru, iar atunci totul se va sfârși. Până atunci, avem o chemare care spune: „Cine dorește ceva bun de mâncat? Cine vrea să se ospăteze? Împăratul a pregătit Cina, cine dorește să vină la sărbătoare?”

În mesajul **Sămânța nu va moșteni împreună cu pleava**, fratele Branham a spus:

„Nici un creștin nu va mânca acele hoituri stricate din vechile denominațiuni și alte lucruri. El dorește Cuvântul lui Dumnezeu, proaspăt, făgăduința orei. În ziua lui Luther, Dumnezeu a făgăduit iepuri.”

Aceasta a fost minunat pentru Luther, iar credincioșii de atunci au trebuit să se hrănească cu ei. Nu era nicio problemă dacă voi ați fi mâncat iepuri în ziua lui Luther. Aceea era sărbătoarea la care ar fi trebuit să vă ospățați.

„El a făgăduit alte lucruri în zilele celorlalți. Dar acum, El a făgăduit o Masă plină, un Meniu întreg, cu șapte feluri pentru că toate cele șapte Peceti sunt deschise, și totul este pregătit pentru Cuvântul lui Dumnezeu, celor ce-l pot primi!”

Aș vrea să citesc un citat din mesajul **Este acesta semnul sfârșitului**,

domnilor?, Mesaj la care fratele Branham a ajuns la sfârșitul anului 1962. Scena era așezată pentru ca el să plece în Vest și ne-a spus de ce a luat decizia de a pleca în Vest: pentru a se întâlni cu constelația de îngeri. El a început să vorbească despre cele șase vise avute de șase persoane diferite, unu, doi, trei, patru, cinci, șase, încununate de o vedenie, în care i s-a spus să meargă în Vest. El a ajuns la cel de-al patrulea vis, și așa vrea să fiți atenți ce a spus:

„Observați, imediat după aceasta. Soră Collins, ești aici? Sora Collins a visat că era aici în biserică, și urma să aibă loc o nuntă. Când a avut visul, L-a văzut pe Mire intrând înăuntru, desăvârșit; Mireasa nu era întru totul desăvârșită, dar cu toate acestea era Mireasă; acum, aceasta este Biserica. Exista ceva ca o Cină sau un serviciu care avea loc aici, ca o cină care era pregătită. I s-a părut ciudat că fratele Neville servea o cină în biserică, dar ea a spus că era cea mai bună Hrană pe care a văzut-o vreodată. Îi era foarte foame, dar în vis, s-a gândit că poate ar fi bine să nu o servească, ci să meargă cu fratele Willard sus la Fermă și să mănânce acolo. Când au făcut aceasta, Lumina care se afla în partea mâinii drepte a dispărut. Acum, voi știți ce este Aceasta.

Hrana. Mireasa nu este desăvârșită, dar Mirele este. Mireasa nu este desăvârșită încă, dar Hrana care era împărțită nu era o hrană firească, ci este Hrana duhovnicească pe care voi ați avut-o tot timpul.”

Fratele Branham a încercat să ne explice acest vis, iar pentru aceasta s-a întors la vedenia pe care a avut-o cu un an înainte când trebuia să meargă în Europa la un șir de adunări ale fratelui Orgenbright, unde urma să o ia și pe soția sa. Atunci, el a avut o vedenie în care i s-a dat o canoe albă mică și i s-a spus să o ia. Ei urmau să anuleze adunările și să meargă acolo doar pentru o adunare, apoi să rămână în vacanță. El i-a văzut pe doi dintre frați în acea canoe cu echipament de tabără, iar cineva i-a zis: „Această canoe nu va trece Oceanul Atlantic.” Apoi a adăugat: „Du-te ca și ei”, adică „du-te ca turist”, ceea ce însemna: „du-te cu soția ta într-un tur”.

Astfel, fratele Branham a știut din vedenie că nu trebuia să plece. În vedenie el i-a văzut cărând butoaie mari cu mâncare, legume și hrană proaspătă pe care o

depozitau în biserică, iar lui i s-a spus să depoziteze hrana. „Nu te duce în acea călătorie, ci rămâi acasă și depozitează hrana!”

Revenind la același Mesaj, el a spus:

„M-am întors în această vedenie, iar acolo era o clădire mică și lungă. Atunci un Glas mi-a spus. (Cu toții vă amintiți aceasta sau mulți dintre voi). Un Glas mi-a spus: „Adu Hrana înăuntru și depoziteaz-o. Aceasta este singura modalitate prin care-i poți ține aici: să le dai Hrană.”

Ce lecție, prieteni! Nu există niciun program care va ține Mireasa lui Isus Hristos. Nu există niciun program de participare la biserică, niciun sistem, nicio adunare de părtășie care va ține biserica, ci numai Hrana o va ține. Dacă i-ar ține un program, ei ar găsi un altul, dacă ar fi o prietenie, vor găsi alta, dar dacă ei vor veni pentru Hrană și se va servi Hrana, Mireasa va rămâne cu Ea.

Este așa cum a spus și fratele Branham: *„...Câți oameni poți aduce la biserică”, sau „Du-i la o loterie să câștige o mașină sau ceva”. Dumnezeu, doar dați-le Hrana, serviți Cina duhovnicească, iar ei vor veni din cele mai îndepărtate locuri, săracii, ciungii, orfanii, orbii vor veni să mănânce.”*

„Eu am adus-o înăuntru, am adus butoaie mari pline cu cei mai frumoși morcovi și cele mai frumoase legume pe care le-am văzut vreodată. Vă amintiți acum vedenia?”

(...)

Micuța barcă albă a fost singura întrunire. Este în regulă să mergem oriunde aici, pe mal, la o singură adunare, dar nu este destul, deși era albă și în regulă.

Fratele Fred și celălalt frate care erau în vedenie reprezentau faptul că puteam merge ca turist, la relaxare. Dar mie nu-mi păsa de aceasta. Faptul că i-am refuzat, ca barcagii, însemna că ei nu erau predicatori. Dar eu eram predicator.

Apoi Hrana din acea încăpere micuță și lungă. Eu nu am mers peste ocean, ci m-am întors în această clădire micuță, am făcut zeci de casete, cu piramidele și alte lucruri, ca să le arăt oamenilor ceasul în care trăim.

Comparați chiar și aceasta cu celelalte, cu visele. Aceasta a fost o vedenie. Hrana este aici. Aceasta este locul.”

Fratele Branham ne-a spus aici că propovăduirea făcută de el, casetele pe care le-a făcut, acestea sunt Hrana duhovnicească. Sora Collins a văzut că avea loc o nuntă, a văzut că Mirele era desăvârșit, dar Mireasa nu era desăvârșită pentru că nu venise încă o restaurare deplină a Cuvântului deoarece pentru a avea o Mireasă desăvârșită, trebuie să avem Cuvântul deplin. Apoi, ea trebuie să ajungă la maturitate deplină, fiecare mădular va trebui să intre înăuntru. Astăzi, noi avem Cuvântul deplin. Ce așteptăm? Poate ultimul mădular. Eu nu știu, poate ușa este deja închisă, dar El nu ne-a spus să ne oprim când ușa este închisă, ci trebuie să vânăm în continuu acea ultimă sămânță rânduită mai dinainte. Să vină la ce? La un program? Undeva unde să se simtă bine? Unde-i vom aduce când îi vom găsi? Trebuie să avem Hrană, iar Hrana este Cuvântul descoperit al orei, este stârvul unde se adună vulturii; ulii pot merge altundeva, se pot hrăni cu hoituri și trupuri moarte.

Unii vulturi au trebuit să supraviețuiască cu acestea timp de o perioadă îndelungată de timp. Și vulturii pot mânca aceasta, ca și vulturul din curtea găinilor. El a trebuit să se hrănească cu râme, viermi sau orice altceva putea găsi, putea mânca ceva mort de pe marginea drumului, dar când îi veți da carne proaspătă, când va putea alege între mort și proaspăt, el va lua ceea ce este proaspăt. Tot ceea ce trebuie să faceți este să deschideți la timpul potrivit unul dintre acele butoaie, să-i dați cuiva să mănânce descoperirea orei: mărturisiți ce a făcut Dumnezeu pentru voi, deschideți pur și simplu butoiul pentru a vedea dacă

va deschide apetitul unui vultur, pentru că singurul lucru care-i va ține la această sărbătoare este Hrana, este Cuvântul duhovnicesc pentru acest ceas.

Prieteni, există o sărbătoare care are loc acum, sărbătoarea unei căsătorii duhovnicești, iar eu vreau să fac parte din ea.

Să mergem la Ioan 6.53-58:

„Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă.

Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.

Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană și sângele Meu este cu adevărat o băutură.

Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine, și Eu rămân în el.

După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine va trăi și el prin Mine.

Astfel este pâinea care s-a coborât din cer, nu ca mana pe care au mâncat-o părinții voștri, și totuși au murit; cine mănâncă pâinea aceasta va trăi în veac.”

Isus le spunea aici: *„dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui”,* spunându-le că Trupul Lui este Hrana și Sângele Său o băutură, dar El nu Se referea la trupul în care El umbla, pentru că noi nu avem o bucată din el ca s-o

mâncăm. Dar cine era Trupul Său? Cuvântul făcut trup, Cuvântul manifestat pentru o anumită zi, acesta este Trupul Său. Și El le spunea lor că dacă nu mănâncă Trupul Fiului omului, dar nu o bucată de piele, care provine de pe un trup uman, ci dacă nu mănâncă Cuvântul făcut trup, dacă nu-L mâncăm pe Fiul omului, Cuvântul făcut trup pentru ziua noastră, nu avem Viață.

Fratele Branham ne-a spus că atunci când a venit Fiul omului în această zi, nu trupul Său este cel pe care trebuie să-l căutăm. Noi nu trebuie să mâncăm trupul fratelui Branham, ci trupul Fiului omului, adică Cuvântul făcut trup în ziua noastră. Aceasta este adevărata Hrana. „Cuvintele Mele sunt Duh și Viață”, iar când vine Cuvântul, Duhul vine cu El. Isus a spus: „Dacă nu mâncați Trupul Meu și dacă nu beți Sângele Meu”, Trupul Său fiind Cuvântul și Sângele, Duhul, ele mergând împreună. Duhul dă Viață Cuvântului. Cuvântul Se face trup, iar în această zi Cuvântul S-a făcut trup.

În Mesajul **Unșii din timpul sfârșitului**, citim:

„Vreau ca și voi, cei care ascultați această casetă, să știți că aceasta este sigur. Poate astăzi v-ați gândit că eu am încercat să spun aceasta despre mine, dat fiind faptul că eu am adus acest Mesaj. Eu nu am nimic de-a face cu El, la fel ca oricine altcineva, nu sunt decât un simplu glas. Și glasul meu... chiar împotriva celei mai bune judecăți a mele, pentru că eu voiam să fiu vânător. Dar este voia Tatălui meu pe care spun că o fac și sunt determinat să o fac.

Nu eu sunt Cel care a apărut la râu; eu doar stăteam acolo când a apărut El. Nu eu sunt Cel care face aceste lucruri și care spune mai dinainte aceste lucruri care se împlinesc atât de perfect; eu nu sunt decât cel care este aproape când El le face. Eu nu sunt decât un glas pe care El îl folosește pentru a spune Acestea. Nu este ceea ce știam eu; eu doar mă predau, sunt cel prin care a vorbit El. Nu sunt eu, nu a fost îngerul al șaptelea, oh, nu, a fost manifestarea Fiului omului. Nu a fost îngerul, mesajul său; a fost taina desfășurată de Dumnezeu.”

Ce a fost aceasta? Manifestarea Fiului omului a fost taina desfășurată de Dumnezeu, taina Peceții a șaptea.

*Nu este un om, este Dumnezeu. Îngerul nu a fost Fiul omului; el a fost mesagerul Fiului omului. **Fiul omului este Hristos; El este Cel cu care vă hrăniți voi. Voi nu vă hrăniți cu spusele unui om pentru că ele vor cădea, ci vă hrăniți cu Trupul-Cuvânt care nu poate cădea al Fiului omului.***

Dacă nu v-ați hrănit pe deplin cu fiecare Cuvânt, care să vă dea putere să zburați deasupra tuturor acestor denomițiuni și a lucrurilor lumii, vreți s-o faceți acum, în timp ce ne rugăm?"

Ceea ce ne-a fost dat nouă acum, așa cum a spus fratele Branham, nu este Fiul lui Dumnezeu, ci Fiul omului, Cuvântul deplin care Se afla în Isus Hristos pentru că El a fost Cuvântul arătat deplin astăzi, acest Cuvânt deplin S-a întors din nou în manifestare, iar noi nu ne hrănim cu cuvintele unui om, ci cu Trupul-Cuvânt a Fiului omului. Duhovnicește, voi vă hrăniți cu Hristos, Mielul. La sărbătoarea Paștelui, în Exod, ei s-au hrănit cu mielul, cu Cuvântul și aveau aplicat semnul care era viața din miel; aceasta era afișată pe partea dinafară a casei.

Aici, în cadrul Exodului, noi ne hrănim în cadrul unei sărbători duhovnicești cu Mielul, iar înafara casei este afișată Viața Semnului, a lui Isus Hristos. Și ce facem noi? Noi spunem: „Veniți”. La ce? La sărbătoarea duhovnicească. Împăratul a făcut o nuntă și a spus: „Veniți!”, iar masa Cinei Lui va fi plină. Dar până când nu are loc aceasta, treaba noastră nu este gata. Peste două săptămâni, voi merge cu un Mesaj la biserica denomițională pentru că vânez acea ultimă sămânță. Dumnezeu mi-a dat un gând prin care voi putea aduce Mesajul și nu voi aduce ofense denomițiunii lor, ci le voi spune Adevărul. Eu voi vâna acea sămânță. Când mergem la serviciu sau în oricare alt loc, haideți să vânam acea sămânță. Avem oportunități în a-i aduce la ceea ce avem noi acum. Unde suntem, prieteni, și ce se petrece chiar acum? Noi nu așteptăm să se întâmple ceva, ci suntem în mijlocul lucrurilor care se petrec.

Poate ziceți: „Eu merg la Cina nunții.” Eu cred că va exista o altă manifestare a Cinei nunții, nu neg că nu ar fi, dar de ce nu veniți azi la Cina nunții? De ce nu veniți la sărbătoarea Mielului, la sărbătoarea duhovnicească a Domnului, ca să vă ospătați cu El și să creșteți, continuând să creșteți cu Cuvântul. În loc să stați și să spuneți: „Într-o zi, aici se va întâmpla ceva, într-o zi voi simți un fior”, de ce nu vreți să simțiți un fior acum, când descoperirea Cuvântului vă atinge și aduce un fior în tot trupul vostru? De ce așteptați altceva? De ce nu intrați la aceasta chiar acum? Intrați la sărbătoare, intrați până la coate în Miel, mâncați totul, bucurați-vă că ne aflăm deja la masa Împăratului, ospătându-ne cu Hrana Sa.

Faptul că punem totul la viitor nu va face altceva decât să ruineze umblarea noastră azi, ne va fura bucuria și ne va determina în mod constant să așteptăm să se petreacă ceva, în timp ce noi avem ocazia acum, zilnic, să tragem un scaun la masă și să spunem: „Doamne, mai vreau să mănânc din acele legume mari, din cei mai frumoși morcovi și cartofi pe care i-a văzut vreodată profetul. Eu vreau o porție mare astăzi, vreau să-i mănânc la micul dejun, la prânz, la cină, și vreau să mă trezesc și să-i am și a doua zi. Nu voi aștepta să se petreacă ceva în viitor, și apoi să încep să mă hrănesc bine și să am părtășie cu Tine. Noi avem această oportunitate acum, prieteni.

Noi am fost invitați: „Veniți la sărbătoare!” Nu lăsați nimic să vă țină departe, ci să profităm de ocazia care ne-a fost dată. De fiecare dată când ascultăm un mesaj, când luăm un butoi nou și îl deschidem, este atât de proaspăt cum a fost și în ziua în care a fost pecetluit; are atât de multe vitamine câte avea și în ziua în care a fost pecetluit, a fost pus acolo ca să ne păstreze în această călătorie, să ne ducă la maturitatea deplină la care am fost chemați să fim, este acolo pentru ca noi să rodim din nou roadele Miresei. Ce fel de roade sunt acestea? Viața Lui la vârful Pomului. Amin!

Eu nu sunt interesat să îndrept pe cineva spre viitor, când avem atât de multe lucruri care se petrec acum. Există clipe în care parcurgem un Mesaj și trecem prin niște lucruri care sunt derutante aici afară, și nu înțelegem lumea în care trăim, ce se petrece, dar de îndată ce derulăm o casetă, în interiorul nostru începe să se petreacă ceva și începem să înțelegem că avem o bucurie de nedescris, care nu

provine de la ceea ce este în jurul nostru, ci de la Hrana pe care o mâncăm, de la Hrana Împăratului care ne-a dat o putere supranaturală, duhovnicească, care nu vine de nicăieri din lumea din jurul nostru.

Prieteni, dacă ne tragem puterea de la alții sau din lume, de la locul nostru de muncă sau din contul nostru, încet, încet Dumnezeu va tăia aceasta și ne va conduce la Cina nunții ca să ne întoarcem la butoiul cu hrană care a fost rânduit pentru ziua de azi. Amin! Să nu fiți surprinși când lumea voastră se va întoarce cu susul în jos, când ușile vor începe să se închidă, când oamenii vor începe să se îndepărteze de voi pentru că Dumnezeu nu vrea ca puterea voastră să provină din altă parte, ci doar din Hrana pe care a rânduit-o El, care este Cuvântul manifestat astăzi, care este Fiul omului cu care voi vă hrăniți.

Eu nu aștept venirea Fiului omului, Fiul omului a venit deja, iar eu mă hrănesc cu Fiul omului. Alții pot să-l aștepte pe Fiul omului dacă vor, dar eu mă ospățez deja cu ceea ce ei așteaptă. Intrați înăuntru și începeți să vă ospățați cu ceea ce alții așteaptă; voi vă puteți hrăni astăzi, nu să așteptați să vină ceva mâine. Voi puteți să-i invitați și pe alții să vină și să se ospăteze cu Mielul. Aleluia, prieteni!

Noi avem un Mesaj; nu ne hrănim cu lapte, ci avem Mesajul. Noi avem apogeul. Timp de șapte epoci, ei au fost invitați la sărbătoare, dar acum, am ajuns la sfârșit, am parcurs cele șapte epoci ale bisericii, i-am avut pe cei șapte mesageri, dar încă mai erau locuri. Atunci El a spus: *„Mergeți înapoi afară pentru că Cina nunții mele va fi plină.”* Amin! Timp de șapte epoci, El a continuat să trimită invitația, dar la sfârșit, a văzut că mai este loc și a zis: *„Mergeți înapoi afară și nu spuneți nimănui să aștepte să se întâmple ceva...”* El nu a spus: *„Am ceva să vă spun: „Într-o zi, se va petrece ceva minunat.”*

Pare interesant, dar nu vreți să vă spun ce se petrece chiar acum? Lăsați-mă să vă spun ce se petrece în viața mea, ce mă schimbă pe mine, ce mă duce mai sus, ce mă schimbă zi de zi de la firesc la duhovnicesc, casetă după casetă, serviciu după serviciu, cu mine se petrece ceva și trec de la firesc la duhovnicesc, gândirea mea se schimbă, dorințele mele se schimbă, obiceiurile mele se schimbă. Cine le

schimbă? Este numai Hrana pe care o mâncăm, aceasta are puterea de a schimba lucrurile.

Dacă vă regăsiți stagnanți, nepunând să creșteți, hrănindu-vă cu ceva monoton, eu aș verifica de îndată hrana. Cu ce ne hrănim noi? Cu spectacol, sau cu butoiul plin cu acei morcovi minunați, cei mai minunați pe care i-am văzut vreodată, cu cele mai frumoase roșii, cartofi sau legume pe care le-am văzut vreodată? Prieteni, nu este o știință de rachetă, voi deveniți ceea ce mâncați. Dacă vă hrăniți cu Fiul omului, deveniți manifestarea Fiului omului. Dacă vă hrăniți cu gunoaiele Hollywoodului, deveniți ceea ce vrea Hollywoodul să fiți, dacă vă hrăniți cu politică, cu tot felul de lucruri lumești, cu ambiție, cu toate lucrurile care se petrec la serviciul vostru, cu ambițiile voastre în viață, veți deveni ceea ce mâncați. Dar profetului i s-a spus: *„Nu te duce în călătoria aceea, ci depozitează hrana”*, iar astăzi, noi avem o mie două sute de casete pline cu Hrană, ca să ne putem ospăta și să ne ridicăm deasupra denotațiunilor, a crezurilor și a ideilor oamenilor, ca să ne putem ridica și învia din denotaționalismul mort, ca să putem auzi strigătul vulturului și să ne ridicăm din curtea găinilor ca să fim răpiți să-l întâlnim și să stăm în locurile cerești în Hristos Isus acum, stând la masă cu haina botezului Duhului Sfânt pentru că am intrat pe ușă.

Noi știm Cine este Ușa astăzi. Este Mesajul, Hristos, Hristos este Mesajul, Hristos este Cuvântul, Cuvântul este Cel care ne-a fost dat nouă, Hristos în măsură deplină. Astfel, noi cunoaștem Ușa. Nimeni altcineva nu o cunoaște de aceea se strecură înăuntru cum poate, dar haina Duhului Sfânt nu o poate avea nimeni dacă nu intră prin Ușă. Slăvit să fie Domnul! Sunt atât de mulțumitor pentru că avem ceva de dat cuiva. Sunt atât de mulțumitor că atunci când avem oportunitatea de a vorbi unei familii amish, nu-i ducem de la un program la altul, de la un set de reguli al unei biserici la un alt set de reguli al altei biserici, de la un fel de a crede Scriptura la altul. Sunt atât de bucuros că atunci când vom merge la această biserică weekendul următor, nu le vom servi ideile unui om ca să combatem ideile altui om. Dar ce le vom prezenta? Pe Fiul omului. Noi ne putem ospăta cu Mielul. Nu cu un înlocuitor, nu cu o capră, ci cu Mielul. Puteți avea vitaminele și nutrienții de care aveți nevoie astăzi ca să fiți biruitori.

Nu știu cum vă simțiți voi, dar eu mă simt ca și cum aș fi deschis un alt butoi, simt că aș merge acasă pentru a asculta o altă casetă; aș vrea să mă trezesc dimineața și să iau Biblia, să iau Mesajul pentru a lua mai mult, deoarece atunci când înțeleg beneficiile care ne-au fost date, ceea ce se petrece cu noi duhovnicește, în mine există ceva care vrea mai mult și mai mult și mai mult, și mai mult. Eu nu m-am săturat încă de sărbătoare, dar voi?

Eu nu mă plictisesc cu porțiile care ne-au fost date, cu acest regim. Pentru mine nu a devenit vechi, prieteni, ci este din ce în ce mai entuziasmant. El ni-l servește în feluri, și dintr-o dată, credem că am mâncat totul, dar apoi vine ceva și spunem: „Nu am mai văzut aceasta înainte.” Începem să mâncăm și spunem: „Este bun”, este la fel de bun ca și ultimul fel pe care l-am mâncat. Doresc să servesc mai mult, aștept cu nerăbdare să fie servit următorul fel, și următorul, și următorul. Slăvit să fie Domnul! Suntem noi entuziasmați? Dar nu din pricina direcției în care se îndreaptă lumea, nici din pricina țelurilor mele pentru viitor fiindcă ele sunt destul de slabe. Planul meu de pensionare nu este foarte bun, deci nu sunt foarte fericit cu privire la el, dar sunt fericit cu privire la planul meu de scăpare deoarece el este clar și se desfășoară în viața mea zilnic.

Dacă pot rămâne concentrat pe ceea ce trebuie și nu sunt distras de lucrurile lumii, dacă pot sta în cadrul sărbătorii, și nu privesc pe ușă, pe fereastră și nu sunt distras de ceea ce se petrece afară, ci pot rămâne în cadrul sărbătorii, la masă și continui să mă hrănesc cu Fiul omului, atunci voi deveni Hrana cu care mă hrănesc. Noi avem un privilegiu pe care niciun alt popor de pe fața pământului nu l-a avut. Înțelegem noi că niciun alt om nu a avut privilegiul pe care îl avem noi? Slăvit să fie Domnul! Este privilegiul nostru și nu-l vom da nimănui. Este porțiunea mea din Cuvânt pe care o trăiesc eu. Va fi un popor care nu va gusta moartea, va fi un popor ai cărui atomi se vor schimba, va exista un popor care va vedea învierea sfinților adormiți, va fi un popor, și aceea este porțiunea din Cuvânt pe care trebuie să o trăiesc eu. Nu voi pune aceasta pe umerii altcuiva și nici nu o voi lua cu ușurătate deoarece totul este pentru mine, prieteni. Nădăjduiesc că totul este și pentru voi și că noi ne vom preda întreaga viață acestui scop. Am fost invitați la nuntă, dar încă mai este loc.

„Întoarceți-vă afară pentru că Cina Nunții Mele va fi plină”. Prieteni, știți cum este ca cineva să vă adreseze întrebarea potrivită și din pântecul vostru să iasă râuri de apă vie? Să spuneți lucruri pe care nu le anticipați, pe care nu le-ați plănuit? Ce s-a întâmplat? Ei au atins Fântâna și dintr-o dată au început să iasă afară râuri de apă vie, iar voi începeți să le împărtășiți lucrurile din inima voastră, sub călăuzirea Duhului Sfânt, și vedeți impactul pe care-l are asupra oamenilor, deoarece nu au mai auzit niciodată așa ceva. „Oh, aceste timpuri sunt atât de rare pentru mine! Vreau mai mult din ceea ce mi s-a spus.”

Isus a spus în pilda pe care am citit-o: „Constrângeți-i să vină!”, adică convingeți-i, vorbiți cu ei. „Mi-am dat seama că am devenit prea leneș, că am fost un calvinist”. Dacă este sortit să vină, va veni. Este adevărat, dar nu fără efort.

Fratele Branham a spus că aveți și voi partea voastră în aceasta, pentru că El nu are alte mâini decât pe ale voastre, nu are alte picioare decât pe ale voastre, nu are altă gură decât pe a voastră. Este adevărat că numai cei care au fost invitați să vină vor veni, că numai cei care au o invitație dinainte de întemeierea lumii vor veni, dar fratele Branham a spus că El ne așteaptă pe voi și pe mine. Iar când noi vom înțelege ce se află în mâinile noastre și oportunitatea pe care o avem de a împărăți Viața veșnică, dintr-o dată motivația se schimbă, nu mai este un calvinism strict care spune: „Va fi ceea ce este sortit să fie.” Nu, ci dintr-o dată se schimbă lucrurile: „Unde este cel care a fost sortit să fie? Arată-mi-l pe cel care a fost sortit să fie. Pune-mă în contact cu el, calea mea să se intersecteze cu a lui”. Nu este o întâlnire ocazională, ci ceva anticipat. Este astăzi sau va fi mâine? Oh, Dumnezeule!

Dacă veți depune mărturie în fața cuiva la locul de muncă, nu folosiți un alt credincios, ci pe voi. Putem fi noi atât de entuziasmați cu privire la ceea ce avem? „Doamne, dacă vei folosi pe cineva, folosește acest vas de aici. Dă-mi mie șansa, oportunitatea, pune Cuvintele Tale în gura mea, îngăduie ca drumurile noastre să se întâlnească, deschide ușa pentru mine, Doamne”. Isus era cu apostolii Săi și a spus: „Priviți la seceriș. Este mare”, apoi le-a zis: „Rugați-vă ca Domnului secerișului să trimită lucrători”. Fratele Branham a spus: „Domnul secerișului era acolo, El fiind Cel care a spus că recolta era coaptă, El știa. De ce a vrut ca

apostolii Săi să se roage pentru ceea ce El le spusese deja că știe?” Și tot fratele Branham a spus: „Pentru că El nu poate face nimic fără voi și mine”. El Și-a stabilit programul în așa fel încât dacă nu facem ceea ce ne-a spus El să facem, paralizăm programul Său.

Eu spun: „Dumnezeule, dacă primesc un răspuns negativ de o mie de ori, îngăduie să fiu entuziasmat pentru al o mie unu-lea, îngăduie să fiu găsit credincios, fă ca lumina mea să strălucească, să fiu găsit cu o lumină strălucitoare, îngăduie să fiu găsit în această sărbătoare încât să mă cuprindă și să fie văzută înafara mea pentru a-i atrage la Tine pe oameni”.

Săptămâna viitoare vă rog să vă rugați pentru mine. Rugați-vă pentru credincioșii noi de acolo, dar și pentru oportunități noi. Eu am mai spus și înainte, noi mai avem aici locuri goale, dar nu doresc ca ele să fie umplute de cineva care se mișcă de la o biserică la alta, ci vreau să vină oameni care nu au mai auzit niciodată Mesajul. Doresc să fie aici cineva care nu a știut niciodată că această Viață este posibilă, care nu a știut niciodată că aceasta este ceea ce s-a întâmplat în ziua noastră, vreau urechi noi. Nu este că am ceva împotriva oamenilor care vin la biserică, nu am nimic împotriva lor, dar ceea ce mă entuziasmează pe mine este prospețimea, prima dată, cineva care nu l-a auzit niciodată înainte, care vine la Lumină și este încântat de Ea.

Prieteni, știți ce se întâmplă de multe ori când nu căutăm suflete și nu suntem încântați de ziua în care trăim, când stăm și așteptăm să se întâmple ceva în viitor, zicând: „Dacă sunt rânduiți la Viața veșnică, vor veni înăuntru”? Dintr-o dată vom deveni nemulțumiți și temperatura în biserică nu arată bine. „Nu-mi place acest stil de a predica, ai predicat prea mult despre subiectul acesta, aș vrea să predici despre subiectul acesta; mi-aș dori să am mai mult din felul de a predica a lui cutare sau cutare, mi-aș dori să am cutate și cutare.” Dar știți ce se va întâmpla atunci? Suntem o armată fără însărcinare care pribegeste, așteptând să se întâmple ceva, dar aceasta ar trebui să fie o armată puternică ce mărșăluiește, care-l învinge pe Diavol, care-l trânteste la pământ. Nu așteptând să se întâmple ceva, ci în mișcare, așteptând ca Dumnezeu să facă ceva. Începem să flămânzim după suflete, vedem treziri care izbucnesc, vedem un prieten venind la Domnul și

dintr-o dată, toată atitudinea noastră se schimbă. Atunci, nu mai suntem atât de critici cu privire la temperatura din biserică sau la Lumina pe care o luminăm. Dintr-o dată, dorim să mergem la biserică, dorim ca el să audă, dorim ca Dumnezeu să Se miște deasupra aceluși predicator, să vorbească prietenului meu, vizitatorului nostru. Vom începe să tragem diferit, nu mai stăm în scaun așteptând să fim hrăniți: „Dumnezeule, vorbește colegului meu, fă ceva astăzi”, ci venim mai devreme la biserică, începem să ne rugăm pentru serviciu, începem să ne rugăm cu o seară înainte pentru că știm că va veni cineva.

Eu spun: „Dumnezeule, pune-ne în mișcare, îngăduie să fim în însărcinarea noastră, în chemarea noastră, să facem ceea ce trebuie să facem ca să nu mai fim critici, iritați, agitați, îngăduie să fim entuziasmați pentru că fiecare serviciu are potențialul pentru ca cineva să vină la viață”. Fiecare serviciu are potențialul unei nașteri noi. Aleluia! Eu spun: „Dumnezeule, îngăduie să stăm în cadrul sărbătorii și să ne bucurăm de ea, invitându-i și pe alții să vină la ea. Slăvit să fie Domnul!

Să ne ridicăm în picioare. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Amin!

-Amin-